

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 13den April 1874.

TONCKENS.
VOS DE WAEL.
CREMERS.
VAN EYSINGA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot indeeling der bedijkte en drooggemaakte of eerlang droog te maken gronden in het Wijkermeer en het westelijk IJ bij de aangrenzende gemeenten.

Naar het oordeel van sommige leden ware het wenschelijk, dat in den regel drooggemaakte gronden worden ingedeeld vóór dat de verkoop dier gronden plaats heeft; omdat van zoodanige indeeling vóór- of nadeelige gevolgen voor die gronden kunnen voortvloeijen, onder anderen ten opzichte van gemeentelijke belastingen.

Ook werd meer in het algemeen op nieuw door eenige leden aangedrongen op grensregeling van gemeenten over de aangrenzende wateren.

De tweede alinea van § 2 van het Verslag der andere Kamer gaf aanleiding aan eenige leden eener afdeeling tot de vraag, welke thans de toestand is van de concessie-aanvraag tot droogmaking van de Zuiderzee.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 13den April 1874.

TONCKENS.
VOS DE WAEL.
CREMERS.
VAN EYSINGA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van den onderhandschen verkoop aan GERHARDUS HENDRICUS GEERLIGS, hoofdonderwijzer te Haarlem, van het gebouw der voormalige Rijkskweekschool voor onderwijzers, met daarbij behoorend erf en tuin aldaar.

Tegen dit wets-ontwerp werden bij het onderzoek daarvan in de afdeelingen geen aanmerkingen gemaakt.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 13den April 1874.

TONCKENS.
VOS DE WAEL.
CREMERS.
VAN EYSINGA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot overbrenging van enkele bevoegdheden der arrondissements-regtbanken bij de kantonregters.

Bij het onderzoek van dit wets-ontwerp gaven vele leden

hunne ingenomenheid met deze voordragt te kennen. Men oordeelde dat daaruit goedkooper en meer eenvoudige regtspraak in de gevallen bij deze wet bedoeld, volgen zal; terwijl men het rationeel vond dat op den *judex loci*, wien reeds bij het Burgerlijk Wetboek soortgelijke bevoegdheden zijn toegekend, de bevoegdheden in art. 1 opgenoemd mede worden overgebracht.

Onderscheidene leden hadden bovendien met genoegen opgemerkt, dat, ondanks het niet gelukken eener nieuwe regterlijke organisatie, de Regering door partiele herziening althans verbetering in ons regtswezen zoekt aan te brengen; zij wenschten de Regering tot voortzetting van zoodanige partiele verbeteringen aan te manen, en meenden niet zonder voldoening in dit ontwerp als vast aangenomen beginsel te hebben ontwaard een streven om de extrajudiciele regtsmagt over de *personae miserabiles* over te brengen op de kantonregters, die als *judices loci* met die belangen als nader bekend mogen worden geacht dan de regtbanken.

Intusschen waren er ook niet weinige leden, die, hoewel zij zich met deze voordragt hoopten te kunnen vereenigen, de bezwaren niet voorbij zagen, welke aan deze nieuwe regeling verbonden zijn. Zij konden in de algeheele ingenomenheid van sommigen in die mate niet deelen, omdat zij van oordeel waren dat eerst de praktijk zal moeten leeren of de nieuwe regeling aan het doel zal beantwoorden, of het blijken zal, dat de regtspraak van één regter beter, spoediger en goedkooper zal zijn dan van een collegie. In de eerste plaats konden zij zoo onverdeeld geen goedkeuring verleen aan de strekking, welke er bestaat tot opheffing van den dubbelen regtsbijstand. Wanneer dit ontwerp tot wet zal zijn verheven, zal zeker eene groote besparing van kosten daaruit voortvloeijen in de in art. 1 opgegeven gevallen; maar grootendeels slechts voor hen, die in staat zijn zich zelven te helpen, doch zeer velen zullen daartoe niet in staat zijn, en dezen loopen dan gevaar van in plaats van bij procureurs, waar zij waarborgen voor goede hulp vinden, bijstand te moeten zoeken bij zoogenaamde zaakwaarnemers, die in den regel minder goeden en zeker niet goedkooper bijstand zullen; verleen. Ten anderen waren die leden niet overtuigd of, zoo de Regering mogt voortgaan met de geheele voluntaire regtspraak op de kantonregters over te brengen, niet uit het personeel dier ambtenaren bezwaren zullen ontstaan. Sommige leden meenden, dat reeds de bepalingen van dit ontwerp bezwaren zouden doen gevoelen, voortspruitende uit het personeel dier regterlijke ambtenaren; althans niet overal meenden deze leden voor deze regtsmagt voldoende waarborg bij den kantonregter te ontmoeten, hetzij wanneer de *judex loci* als *judex unicus*, nog jong of onervaren is, hetzij wanneer een kantonregter-plaatsvervanger moet optreden. Bij de aanwijzing van dit bezwaar werd door eenigen het gevoelen geuit, dat tot de verbetering van het personeel der kantonregters, vooral in de landelijke kantons, eene verbetering der bezold gingen krachtig zou bijdragen.

Tegen deze bezwaren werd van andere zijden aangevoerd, dat bij dit ontwerp geen gewigtiger belangen aan den kantonregter worden opgedragen, dan hem reeds in andere artikelen van het Burgerlijk Wetboek zijn toevertrouwd; men wees onder anderen op de bevoegdheid en de magt van den kantonregter bij boedelscheidingen, waarin minderjarigen of personen die het vrij beheer missen, zijn betrokken. Bovendien werd op het toegelaten hooger beroep gewezen; doch tegen dit laatste werd het argument aangevoerd, dat dit hooger beroep niet veel beteekenis zal hebben, omdat voor de *personae miserabiles*, de magtiging tot hooger beroep van den kantonregter zal noodig zijn, welk argument echter bestreden werd op grond, dat de wet in dezen zelf bevoegdheid tot hooger beroep verleent.

De afzonderlijke artikelen gaven tot de navolgende korte opmerkingen aanleiding:

Art. 1. Na hetgeen in de gewisselde stukken (onder anderen blad. 3 Memorie van Toelichting) en bij de openbare beraadslaging (amendement van den heer VAN LYNDEN)

24STE ZITTING — 13 APRIL.

is voorgevallen, wenschten eenige leden eener afdeeling gaarne nog nader te worden ingelicht omtrent de vraag: of in hooger beroep het openbaar ministerie al of niet moet worden gehoord.

Art. 2. Met het oog op den korten termijn van 14 dagen, vroegen sommige leden of, wanneer er geen verhoor plaats heeft en dus ook de kantonregter niet vooraf bepaalt wanneer hij beschikking geven zal, er een middel zal bestaan voor den belanghebbende om met juistheid te weten wanneer de kantonregter zijne beschikking zal verleenen.

Ook vroeg men of in hooger beroep ook andere bloedverwanten kunnen worden gehoord dan in het eerste verhoor.

Art. 4. Hoewel thans het uitgeven van expedities grootendeels zal vervallen, meenden toch eenige leden er op te moeten wijzen hoe in sommige kantons de gewoonte of de neiging bestaat aan partijen schrifturen af te geven die zij niet volstrekt behoeven, om welke reden die leden de invoering van éénvormige voorschriften voor het afgeven van schrifturen wenschelijk achten.

Door velen was de strekking bij de Regering om tot vaste bezoldiging der kantonregters, met afschaffing der emolumenten, over te gaan, met groot genoegen opgemerkt.

Aldus vastgesteld in de Commissie van Rapporteurs den 13den April 1874.

TONCKENS.
VOS DE WAEL.
CREMERS.
VAN EYSINGA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling der tariven van gerechtskosten in burgerlijke en militaire strafzaken.

Vrij algemeen gaf men zijne instemming te kennen met het gevoelen der Regering, dat de ondervinding sedert 1838 zoo ruimschoots opgedaan, het onnoodig maakt om de zaak, welke het hier geldt, eerst bij maatregel van openbaar bestuur, bij wijze van proefneming gedurende drie jaren te regelen, en dat dus te regt terstond tot eene wettelijke regeling is overgegaan.

Men verheugde zich, dat tevens nu weder twee decreten van vreemden oorsprong buiten werking zullen geraken. Naar aanleiding van sommige artikelen werden door eenige leden de navolgende vragen gedaan:

Ad art. 24. Is onder de in dit artikel genoemde vijf uren ook begrepen de tijd noodig voor de reis?

Ad art. 48. Tellen in dit geval de twee eerste kilometers mede of niet?

Ad art. 69. Moet in de zinsnede: » door hem opgemaakt een gespecificeerde staat », ook niet verstaan worden: » door hem of namens hem »? omdat onder de hier bedoelde personen er dikwijls voorkomen, die niet kunnen lezen of schrijven.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 13den April 1874.

TONCKENS.
VOS DE WAEL.
CREMERS.
VAN EYSINGA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot regeling der consulaatregten.

De groote meerderheid der leden gaf hare goedkeuring over dit wetsvoorstel te kennen. Intusschen beschouwden velen het slechts als eene eerste schrede op den weg van verbetering. Sommigen gaven daarbij den wensch te kennen dat men nog verder had mogen gaan in het facultatief laten van de tusschenkomst des consuls.

Met instemming had men het denkbeeld vernomen om meer zorg aan de opleiding van jonge consuls te wijden; plaatsing van zoogenaamde » élève consuls » op de handelschool te Amsterdam, daarna op het Departement van Buitenlandsche Zaken of bij het een of ander consulaat, achtte men daartoe een zeer geschikt middel.

Toch meenden sommige leden, dat men zich van de gevolgen dezer wet en van de verbeteringen door haar aangebracht niet te veel illusien maken mag; want dat met het oog op de bestaande mededinging, de consulaatregten nog lager zouden gesteld moeten zijn; de Engelschen toch heffen geen tonnengelden en bij de Duitschers is het regt lager. Daarbij moet in het oog gehouden worden, dat bij de tegenwoordige middelen van telegraphische gemeenschap de bemoeijingen van consuls veel minder onmisbaar zijn dan vroeger. Verbetering van het personeel der consuls zal in de eerste plaats vereischte zijn; doch zoo de Regering daarbij geen gebruik wenscht te maken van handels- of scheepsagenten zal zij in de keuze van geschikt personeel zeer beperkt worden, tenzij zij voortschrijde op den weg door het nieuwe artikel 6 geopend en het getal bezoldigde consuls aanmerkelijk vermeerderde. Onderscheidene leden hadden dan ook dit art. 6 met genoegen in de wet zien opgenomen; anderen daarentegen deelden in die zienswijze niet en hadden het ontwerp liever engewijzigd ontvangen.

De afzonderlijke artikelen gaven tot eenige weinige opmerkingen aanleiding:

Art. 1, sub b. Een lid meende dat de daar gestelde maatstaf niet billijk schijnt. Zoodra volgens lit. a het schip of vaartuig, naar zijn meetbrief niet vol is of geladen wordt, is het ontvangloon slechts 5 cents. Meestentijds zijn of worden de schepen volgens den meetbrief niet volgeladen. Ontbreekt daaraan nu $\frac{1}{3}$ of welk ander klein gedeelte, dan wordt de belooning ad 5 cents onbillijk. Halve lading ware in deze, volgens de meening van dat lid, de billijke maatstaf geweest.

Nog werd de opmerking gemaakt dat in b van het gewijzigd ontwerp, zoo als het gedrukt aan de Eerste Kamer is rondgedeeld, eene drukfout schijnt ingeslopen; aldaar staat toch » lost en laadt », wat waarschijnlijk » lost of laadt » zal moeten gelezen worden.

Art. 3, e. De belooning van f 10 per dag voor den consul bij berging op strand, werd door onderscheidene leden te laag geacht en dezen meenden dat daardoor de prikkel tot adistentie werd weggenomen.

Ook werd opgemerkt, dat wel is bepaald wat de consul mag rekenen ingeval de scheepsgezagvoerder zijne hulp inroept, doch dat niet is aangewezen wat de consul in rekening mag brengen bij berging van een vaartuig, dat verlaten aandrijft.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 13den April 1874.

TONCKENS.
VOS DE WAEL.
CREMERS.
VAN EYSINGA.